

๓๖

ยังไม่ถึงชาติที่สุดแล้วต้องให้

เราเป็นมนุษย์ ยังไม่ถึงชาติที่สุดแล้วต้องให้

ถ้าไม่ให้แล้ว ไปในกายภาคข้างหน้ามันกันดาร ไม่
สมบูรณ์ด้วยเครื่องกินเครื่องใช้ มันขาดตกบกพร่อง

ถ้าจะให้อยู่เนื่องนิตย์อัตราแล้ว ไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่
ทุกข์ไม่ยาก ในระหว่างนั้นๆ พอใช้พอสอยทีเดียว

เพราะการให้เป็นตัวสำคัญนัก

ทหานนุโมทนาภลา (ฉากหลัง)

๓ เมษายน พ.ศ.๒๔๙๗